

rených osôb úradne zapečatený 4. septembra. Po odvolaní britského konzula z Bratislavy slovenská vláda urobila analogický krok, keď z Londýna odvolala generálneho konzula Milana Harminca. Menovaný sa však príkazu nepodriadil a v ďalšom období vstúpil do služieb československej exilovej vlády v Londýne. Po 1. septembri 1939 Británia istý čas uvažovala aj o vyhlásení vojny Slovensku, ale od tohto úmyslu napokon ustúpila. V nasledujúcom období britská vláda nadviazala a postupne prehĺbila vzťahy s československou exilovou vládou v Londýne a so slovenským štátom neudržiavala nijaké politické styky.

## 8. Slovensko a Spojené štáty americké

Spojené štáty v čase Mníchova podporovali zmierovacu politiku Veľkej Británie i ústupčivý postoj Francúzska, ale na druhej strane sa zdráhali uznať dôsledky defenzívnej uzmierovacej politiky, ku ktorým patrila i Mníchovská dohoda a vývoj, ktorému otvorila cestu. Spojené štáty nielenže nenasledovali ani Veľkú Britániu, ani sovietske Rusko, prípadne neutrálne štáty v nadviazaní diplomatických stykov so Slovenskou republikou, ale počas vojny sa ani nepokúsili nadviazať so slovenskou vládou akékoľvek priame kontakty. Keďže slovenskú vládu pokladali za „bábkovú“, na jej oficiálnu žiadosť o diplomatické uznanie nedali na rozdiel od všetkých ostatných veľmocí nijakú odpoveď a pracovníci ich zahraničnej služby nereagovali ani na žiadosti niektorých slovenských diplomatov o pomoc vo veci diplomatického uznania zo strany USA. K Slovenskému štátu zaujal Washington od začiatku výrazne odmietavý postoj. Vyplýval čiastočne z toho, že hospodárske záujmy USA na Slovensku boli minimálne, a čiastočne z viacerých iných príčin, medzi ktorými najzávažnejšou bolo pravdepodobne to, že Slovensko sa zúčastnilo vojny proti Poľsku, čo vyvolalo odpor mnohomiliónovej poľskej populácie v Spojených štátoch, ktorej postoj musel brať Biely dom do úvahy tým väčšmi, že rok 1940 bol rokom prezidentských volieb. Americká diplomacia nevidela rozdiel medzi vojenským obsadením českých krajín a vytvorením Slovenského štátu, ktorý tiež považovala za výsledok nemeckej okupačnej politiky. V liste Benešovi z 27. marca 1939 (šéf čs. exilu Beneš sa v tom čase zdržiaval v USA) prezident Franklin D. Roosevelt konštatoval, že Spojené štáty neuznali okupáciu Čiech a Moravy, o Slovensku sa list vôbec nezmieňoval. Ďalší vývoj však jasne ukázal, že USA počas celej existencie slovenského štátu jednoznačne podporovali československú exilovú vládu v Londýne v jej úsilí o obnovenie republiky. Vedúci činitelia Slovenskej ligy v USA sa síce bezprostredne po vzniku Slovenského štátu usilovali dosiahnuť, aby ho Spojené štáty diplomaticky uznali, a „tak dali Slovákom odvahu a vieru v budúcnosť a stálosť demokracie“, avšak prezident Roosevelt i štátny tajomník Cordell Hull sa týmito žiadosťami nezaoberali. Nepriateľský postoj USA k Slovensku dokumentuje aj fakt, že niektorí pracovníci amerických zastupiteľských úradov v zahraničí sa odmietali osobne stykať s pracovníkmi slovenských dip-